

Η τιμητική βράβευση των Αλ. Παπαδόπουλου και Ελ. Φερεκύδη από τον Σύλλογο Κωνσταντινουπολιτών

/ [Πεμπουσία](#)

Πανηγυρικό ήταν φέτος το πρόγραμμα κοπής της Βασιλόπιττας του Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτών, που σε μια αίθουσα ασφυκτικά γεμάτη, γιόρτασε ταυτόχρονα την 90ή επέτειο της ίδρυσής του, καθώς και την τιμητική βράβευση των Κωνσταντινουπολιτών Αλέκου Παπαδόπουλου και Ελευθερίου Φερεκύδη.

Του πρώτου για την προσφορά του στην Ρωμιοσύνη της Πόλης, με την ιδιότητα του δημοσιογράφου και συγγραφέα και του δεύτερου, για το έργο και την κοινωνική δράση του, ως ομότιμο Καθηγητή Ωτορινολαρυγγολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Τους τιμωμένους παρουσίασαν στο κοινό, οι πρώην Πρόεδροι του Συλλόγου κ.κ. Αντώνης Λαμπίδης και Θεμιστοκλής Παχόπουλος, ο δε εν ενεργεία Πρόεδρος κ. Γεώργιος Λεύκαρος, σε ομιλία του ανέπτυξε το έργο του Συλλόγου και τους στόχους του, με αφορμή κυρίως την είσοδο στην 10η δεκαετία της ίδρυσής του το έτος 1928.

Το πλήρες κείμενο της αντιφώνησης του ημέτερου κ. Αλέκου Παπαδόπουλου, έχει ως εξής:

Η αντιφώνηση του κ. Αλ. Παπαδόπουλου:

«Πρωτοβουλία που κολακεύει, πρωτοβουλία που συγκινεί πολύ, αυτή του ιστορικού Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτών, που σήμερα αφενός τιμά τον εκλεκτό φίλο, καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών Λευτέρη Φερεκύδη και εμένα, αφετέρου δε γιορτάζει τα 90 του χρόνια. Περίπου έναν αιώνα δράσης με πολλές πολλές εμπειρίες, καθορισμένες από λάθη των εκάστοτε ελληνικών κυβερνήσεων στο πλαίσιο του αμετάβλητου στόχου της Τουρκίας να απαλλαγεί της παρουσίας μας, μιας παρουσίας που της θύμιζε πάντοτε τον πραγματικό δικαιούχο της Πόλης μας.

Προσωπικά, το έχω πει και άλλοτε και το επαναλαμβάνω σήμερα από τούτο εδώ το βήμα, ότι το ιδεώδες θα ήταν αντί να έχουμε ένα πλήθος Συλλόγων, να είχαν ενωθεί όλοι, κάτω από τη σκέπη του ιστορικού αυτού πυρήνα σε ένα και μόνο. Και όλοι οι άλλοι να λειτουργούσαν ως τμήματά του, οπότε θα αποτελούσαμε μια οντότητα υπολογίσιμη, που θα μπορούσε να εξελιχθεί βαθμιαία, ακόμη και σε ένα πολιτικό κίνημα, με αξιόλογη παρουσία και στην ελληνική Βουλή. Δυστυχώς και ως συνήθως, καταβάλαμε και πάλι το τίμημα της Προεδρομανίας με δεκάδες

σωματεία, δεκάδες συλλόγους που των περισσότερων η δράση περιορίζεται κάθε χρόνο τέτοιες μέρες στο κόψιμο της βασιλόπιττας.

Ας αφήσω όμως τα όνειρα και ας προσγειωθώ στην πραγματικότητα. Η παρούσα είναι η ώρα του αναλογισμού. Αναλογισμού για τον εαυτό μου και απολογίας ενώπιόν σας, όσον αφορά την όποια προσφορά μου στο στοιχείο μας.

Θα παρομοιάσω αγαπητοί μου τη δημοσιογραφία με σαράκι, που προσβαλλόμενος κανείς δύσκολα απαλλάσσεται, αλλά ούτε και θέλει να απαλλαγεί από τούτο. Και όσον αφορά τα 15 χρόνια της δημοσιογραφικής σταδιοδρομίας μου στην Πόλη, χωρίς να θέλω να περιαιτολογήσω, θα αναφερθώ σε ορισμένα καίρια γεγονότα πάντοτε σχετικά με το στοιχείο μας, όπως αυτό της συμβολής μου ύστερα από έναν σκληρό αγώνα αποκατάστασης του Βασίλη Μουτσόγλου, στην ανάδειξη του αείμνηστου Δημήτρη Φραγκόπουλου ως Διευθυντή του Ζωγραφείου Λυκείου, ο οποίος κατά γενική ομολογία όχι μόνον άφησε εποχή, αλλά καθιερώθηκε και ως σύμβολο της Ρωμιοσύνης. Θα αναφερθώ στον Νεοκλή Σαρρή, αείμνηστος και αυτός, που αναγνώρισα έγκαιρα την αξία του και παρά το ανελέητο και

καθημερινό κυνηγητό της σεβαστής μητέρας του, του παραχωρούσα τακτικά τις στήλες του «Εμπρός», από όπου και κατά δική του ομολογία, έκανε τα πρώτα βήματα μιας λαμπράς πορείας στα γράμματα και στην πολιτική.

Θα αναφερθώ και στην εκλογή του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αμερικής Ιακώβου, που για την εκλογή του είχα συμβάλει τα μέγιστα. Ανέδειξα και άλλους προβλέψας έγκαιρα την αξία τους και είμαι βέβαιος ότι θα προσέφερα και άλλα και άλλα πολλά από το μετερίζι μου στην Πόλη, τις στήλες του «Εμπρός» στο στοιχείο μας, στη Ρωμιοσύνη, ειδικά αν δεν μεσολαβούσε ο ξεριζωμός μου για μια νέα αρχή, εδώ στην Αθήνα.

Δύσκολα χρόνια. Ο ένας μας περισσότερο σκληρός, περισσότερο αδιάφορος από τον άλλον. Αγώνας επιβίωσης. Και προς χάρη του σφράγιζε ο καθείς τα αυτιά του ανόρεκτος και αδιάφορος να ακούσει το πρόβλημα του άλλου. Θυμάμαι την Πλατεία Βάθης. Ποιος δεν την θυμάται; Κέντρο συγκέντρωσης πονεμένων, θλιμμένων. Κέντρο προβληματισμένων. Ανύπαρκτο για άλλη μια φορά το ελληνικό κράτος, σα να ήθελε να μας πει «γιατί ήλθατε», «ποιος σας είπε να έλθετε», ως να είχαμε έλθει μόνοι μας σε αναζήτηση μιας νέας μοίρας.

Έτσι, όπως όλοι, ξεκίνησα και εγώ μια νέα πορεία, όχι σα συνέχεια της προηγούμενης, αλλ' εντελώς νέα. Φιλόξενος ο αείμνηστος Γιάννης Καψής, μου έδινε μια-δυο φορές την εβδομάδα ένα μικρό χώρο στο «Έθνος», το ίδιο και ο Πάνος Αθανασιάδης ένα μόνιμο μικρό χώρο στη «Βραδυνή» και στην «Ημέρα», παράλληλα δε ριζώναμε την «Επτάλοφο», που ευτυχώς συνεχίζει και σήμερα να καρποφορεί στον εκδοτικό χώρο, θα έλεγα επιτυχημένα.

Και σε όλα αυτά τα χρόνια, το δημοσιογραφικό σαράκι για το οποίο μίλησα και προηγούμενα, συνέχισε υφιστάμενο. Και να εκφράζεται κυρίως από τις φιλόξενες σελίδες της «Πολιτικής Εποπτείας» από τις οποίες και τιμήθηκα με το βραβείο «Αμπντί Ιπεκτσι», προσπαθώντας εννοείται να συμβάλλω στη σύσφιξη των ελληνοτουρκικών σχέσεων, σαν της Άρτας το γεφύρι.

Αυτός είμαι με λίγα λόγια. Αυτή εν συντομία και η προσφορά μου. Αυτόν τιμά σήμερα ο Σύλλογος των Κωνσταντινουπολιτών, τον οποίο και ολόψυχα ευχαριστώ, αν και πιστεύω ότι υπάρχουν άλλοι με προσφορά πιο αξιόλογη από τη δική μου και που εδικαιούνται προφανώς της συγκεκριμένης τιμητικής διάκρισης.»